

ham i hans eget Værelse, skønt Døren dertil var bleven lukket. Her sad han slapt sammensunken i en Lænestol. Den sorte Fløjls Baret havde han kastet fra sig paa et Bord.

»Forstyrrer jeg?«

»Naa —. Jeg sad ganske vist og tænkte. Men kom kun ind, Tante! Du er altid velkommen!«

Han rejste sig op og bød hende Plads i Sofaen.

»Hør, John! Skal vi ikke med det samme snakke lidt om vore Pengeaffærer. Saa er det overstaaet.«

Jægermesteren smilte ret naturligt, skønt han blev noget farveløs i Ansigtet.

»Er du bange for dine Penge, Tante Bertha?«

»Nej, men jeg sætter Pris paa at have Rede paa mine Ting. Hvorfor har jeg ikke faaet mine Renter?«

»Herregud, vi er jo endnu midt i Terminen.«

»Jamen, jeg har heller ikke set noget til mine Decemberrenter, og dem plejer du dog at sende mig i Løbet af Foraaret.«

»Jeg skal se efter i mine Bøger. Der er altsaa sket en utilgivelig Forsømmelse, som jeg meget beklager.«

Men Fru Bertha var bleven opskræmt og lod sig ikke berolige af den Forklaring. Hun bad ham om at sige hende det lige ud, dersom han i Øjeblikket daarlig kunde undvære de Penge.

»Du veed, jeg kommer ikke paa Sundholm, fordi